

стие въ мислитѣ. Запримѣрь, намислите да напишете едно любовно писмо. Добра е мисълта ви, но сърдцето трѣбва да дойде въ помощъ на ума, да почувствува, трѣбва ли да напишете писмото, или не. Човѣкъ може да напише любовно писмо само на онзи, на когото до този моментъ другъ не е писалъ. Само веднѣжъ може да се пише любовно писмо на човѣка; само единъ може да му напише любовно писмо. Писмото на първия е оригиналтѣ, а всички останали писма сж копия.

Следователно, всѣки човѣкъ може да напише само едно любовно писмо, като оригиналтѣ. Всички останали писма ще бждатъ преводи на този оригиналтѣ. Тѣй щото, вие всѣкога обичате онзи, който ви е писалъ първото любовно писмо, т. е. оригинала. Свѣтътъ може да се разруши, но връзката ви къмъ този човѣкъ остава вѣчна. Това значи любовъ. Хиляди години да не го срѣщате, вие го помните. Дето и да го видите, ще го познаете. Дошло е времето да се създадатъ нови, трайни връзки между хората. Ще кажете, че искате да обичате Бога. — Какъ ще Го обичате? Като се молите и вѣрвате въ Него ли? Любовта къмъ Бога не се опредѣля нито отъ молитвата, нито отъ вѣрата на човѣка. Друго нѣщо опредѣля любовта къмъ Бога. Ако е въпросъ за молитви, само една молитва може да опредѣли посоката на човѣшкия животъ. — Каква трѣбва да бжде тази молитва? — Оригиналтѣ, а не копие или преводъ. Оригиналтѣ изключва всѣкакви по-